

DIE ONTHULLENDE POUSE IN WILKINSON SE LONDEN

Die volgende dag was een van volkome vryheid.

Geen afsprake nie.

Geen skedule nie.

Geen bestuurder nie.

Geen seremonie nie.

Ek het deur Piccadilly Circus gestap, en my oë het altyd in dieselfde rigting
gedwaal.

Soho.

Toe ek jonger was, is ek op daardie plekke verwelkom.

Nie net as kliënt nie.

Ook as waarnemer.

'n Welkome gas.

Openlik welkom.

Met die verloop van die jare het ek geleer dat swakhede nie weggesteek moet word
nie.

Hulle moet verstaan word.

En wanneer hulle niemand skade aandoen nie, kan hulle selfs gevoed word deur
die dinge wat ons plesier verskaf.

Ek het sonder haas gestap.

Londen het stiller as gewoonlik gelyk.

Miskien het die stad verander.

Miskien het ek verander.

Of miskien was dit bloot Maggy se invloed.

Van die oomblik dat ek haar ontmoet het, het elke straat gelyk of dit 'n storie vertel.

Elke gebou het gelyk of dit 'n herinnering bewaak.

Elke hoek van die stad het gelyk of dit aan iemand behoort wat nie meer daar was nie.

Vir die eerste keer het ek Londen nie besoek nie.

Ek het daarna geluister.

En terwyl ek Piccadilly Circus oorgesteek het, tussen die ligte, die toeriste en die ou spoke van my jeug, het ek geweet dat dit nie 'n rusdag was nie.

Dit was bloot die pouse tussen een les en die volgende.

Want die volgende dag sou ek my tante weer sien.

En saam met haar, heel waarskynlik, nog 'n stuk van 'n storie wat niemand nog klaar vertel het nie.

Ferdinando